

Arrest

nr. 261 935 van 8 oktober 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat D. GEENS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 13 augustus 2015, diende op 14 augustus 2015 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 25 april 2016 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot erkenning van de vluchtelingenstatus in hoofde van verzoeker. Deze beslissing luidt als volgt:

“Asielaanvraag: 14/08/2015

Overdracht CGVS: 06/01/2016

U werd gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) op 11-04-2016 van 09u06 tot 13u04, bijgestaan door een tolk die het Somali machtig is. Uw advocaat, meester Robin Pools, was gedurende het hele gehoor aanwezig.

Na een grondige beoordeling van de motieven van uw asielaanvraag beslis ik u de hoedanigheid van vluchteling toe te kennen."

1.3. Op 7 mei 2018 ontving de commissaris-generaal een verzoek tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 20 april 2018 van de gemachtigde van staatsecretaris voor Asiel en Migratie.

Bij aangetekende brief van 21 januari 2021 en 25 februari 2021 werd verzoeker meegedeeld dat er een heronderzoek van de geldigheid van zijn vluchtelingenstatus zal plaatsvinden en werd hij uitgenodigd om schriftelijk de redenen mee te delen waarom zijn status moet worden behouden.

1.4. Op 15 april 2021 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 15 april 2021 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 14/08/2015
Overdracht CGVS: 06/01/2016*

A. Feitenrelaas

U verklaarde geboren te zijn in Mogadishu op 26/06/1996. U bent etnisch Murursade, Hawiye. U heeft school gelopen tot uw 18 jaar. Uw oom langs vaderszijde betaalde uw studies. Die oom heeft u in 2014 gevraagd om u aan te sluiten bij Al-Shabaab. U heeft geweigerd, onder andere omdat uw broer al in 2008 was gestorven toen hij lid was van Al-Shabaab. Op 13/04/2015 zijn uw neef en een lid van Al-Shabaab bij u langs geweest. Zij hebben u meegenomen naar een voetbalpleintje, waar ze u lieten bellen met uw oom. Uw oom zei dat de dag gekomen was dat u moest beslissen of u zich zou aansluiten bij Al-Shabaab of niet. Uit schrik heeft u toegestemd. Uw neef en het lid van Al-Shabaab hebben u terug naar huis gebracht. Daar heeft u alles verteld aan uw moeder. Jullie hebben besloten dat u de volgende dag naar het huis van uw tante zou gaan om onder te duiken. U bent daar 20 dagen gebleven. Ondertussen regelde uw moeder, uw tante en haar man uw reis. U heeft op 14/05/2015 Somalië verlaten en u heeft het vliegtuig genomen naar Soedan, met een tussenstop in Kenia. Vanuit Soedan bent u met de auto naar Libië gereisd. U heeft de zee overgestoken met een boot en u bent via Italië naar België gekomen op 13/08/2015, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 14/08/2015.

U verkreeg op 25/04/2016 het vluchtelingenstatuut in België.

U werd op 03/01/2018 een eerste keer definitief veroordeeld door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden met uitstel gedurende 5 jaar behalve de periode van voorlopige hechtenis voor het bezit en handel in verdovende middelen. U werd op 17/10/2019 een tweede maal definitief veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 15 maanden voor verkoop, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning en wegens nationale bijzondere herhaling. U werd op 02/03/2020 een derde maal definitief veroordeeld door de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en wegens herhaling wanbedrijf op wanbedrijf.

Op 07/05/2018 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel.

Op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet werd u op 21/01/2021 en 25/02/2021 schriftelijk de mogelijkheid geboden de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden. Uw antwoord werd op het CGVS ontvangen op 04/03/2021 en 11/03/2021.

B. Motivering

U werd op 25/04/2016 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op nieuwe elementen in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 02/03/2020. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor de volgende feiten: diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en herhaling wanbedrijf op wanbedrijf.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 02/03/2020.

Uit het vonnis van 02/03/2020 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen blijkt dat u tot 20 maanden gevangenisstraf werd veroordeeld wegens het achtervolgen en bedreigen van een transgender vrouw, werkzaam in de prostitutie, die had geweigerd om seks met u te hebben. U bedreigde haar met een glasscherf en een schroevendraaier en u duwde haar op de grond met enkele verwondingen tot gevolg omdat u de 5 euro die u haar reeds had betaald, zo wou teruggeisen.

Dienaangaande wordt vastgesteld dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen in haar vonnis oordeelde dat er bij de strafmaat rekening diende te worden gehouden met het volgende: "Diefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom." Daarnaast werd het volgende gesteld: "De feiten zijn zeer ernstig en laakbaar gelet op het gebruikte geweld bij de feiten. Zij beïnvloeden op negatieve wijze het veiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd het slachtoffer schromeloos beroofd van haar eigendom". "Het gewelddadig karakter van de feiten door ook het gebruik van een schroevendraaier en een glasscherf, schaadt de openbare veiligheid en vereist een strenge bestraffing" (vonnis rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 02/03/2020). Gegeven bovenstaande, en in navolging van de kwalificatie door de strafrechter, kan niet anders dan besloten worden dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor andermans bezittingen en dat u er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen uw slachtoffers. Daarnaast wordt vastgesteld dat u ook geen enkel schuldinzicht heeft betreffende uw daden. Hierbij wordt verwezen naar de staat van wettelijke herhaling in dewelke u zich bevindt ingevolge uw eerdere veroordeling bij vonnis van 17/10/2019 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, alsook uw veroordeling bij vonnis van 03/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wegens bezit van en handel in verdovende middelen. Het feit dat u in amper 3 jaar tijd maar liefst 3 veroordelingen op uw naam heeft kunnen zetten, maakt dat u geen schuldbesef heeft noch de ernst van uw misdrijven inziet. Uit bovenstaande kan worden vastgesteld dat uw gedrag getuigt van een volgehouden gevaarlijke persoonlijkheid waardoor het niet valt uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op grond van artikel 57/6/7 §2 van de Vreemdelingenwet op 21/01/2021 en 25/02/2021 de mogelijkheid geboden de redenen mee te delen waarom uw beschermingsstatus moet worden behouden. Uw antwoord werd op het CGVS ontvangen op 04/03/2021 en 11/03/2021.

Uit het door u ingevulde en teruggestuurde document 'Heronderzoek geldigheid vluchtelingenstatus – mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen' ontvangen door het CGVS op 04/03/2021 en de door het CGVS aangevraagde vertaling dd. 08/03/2021 blijkt dat u verklaart niet terug te kunnen keren naar Somalië omwille van het probleem waar u aanvankelijk voor vluchtte (i.c. gedwongen rekrutering door Al-Shabaab).

U voegt hier aan toe dat er in Somalië onveiligheid, een gebrek aan job mogelijkheden, gebrek aan geld en gebrek aan huisvesting zijn. Uit de door u ingevulde en teruggestuurde bijlage aan het document 'Heronderzoek geldigheid vluchtelingenstatus – mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen' ontvangen door het CGVS op 11/03/2021 blijkt dat u bij terugkeer naar Mogadishu enerzijds gedwongen rekrutering door Al-Shabaab vreest omdat uw oom een hoge functie als topman heeft binnen Al-Shabaab en u anderzijds – bij weigering toe te treden tot Al-Shabaab – vreest voor uw leven. U vreest dat indien u weigert toe te treden tot Al-Shabaab zowel uw eigen leven als het leven van uw moeder in gevaar is.

Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).

Het door u neergelegde attest van inburgering opgesteld op 03/02/2021 door M.J. van Atlas, integratie en inburgering Antwerpen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het attest vermeldt dat u voldaan heeft aan de vormingsonderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands en aldus het attest van inburgering behaald heeft. Betreffende de vaststelling dat u hier geïntegreerd bent kan slechts worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de asielzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, Somalië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

- artikel 3 van het EVRM;*
- de artikelen 48 tot en met 48/6 en 55/3/1 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag;*
- de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.*

Verzoeker geeft eerst een theoretische toelichting over het artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Hij benadrukt nog dat de commissaris-generaal is overgegaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op basis van dit artikel, niet op grond van de veroordelingen die hij eerder opliep op 3 januari 2018 en 17 oktober 2019, doch wel op grond van de veroordeling van 2 maart 2020 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen.

Verzoeker licht in dit verband toe als volgt:

"De feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling hebben betrekking op een specifieke (éénmalige) gebeurtenis die heeft plaatsgevonden op oudjaar (31 december 2019) te Antwerpen, ten aanzien van mevrouw A.P., geboren op 12 augustus 1987. In het vonnis valt te lezen dat de diefstal (de tenlastelegging) betrekking heeft op een geldsom van 5 euro.

Door verzoeker werd dit bedrag eerder overhandigd aan mevrouw A.P., een transgender werkzaam in de prostitutie, om met hem seks te hebben. Dit werd door haar geweigerd. Het kwam tot een woordenwisseling, waarbij verzoeker het overhandigde bedrag van 5 euro teruggeiste. Dit weigerde zij.

Verzoeker achtervolgde haar en bedreigde haar met een schroevendraaier en een stuk glas van een bierflesje om zijn 5 euro - die hij heeft betaald om met haar seks te hebben - terug te kunnen verkrijgen. Verzoeker duwde haar, waardoor zij gekwetst raakte aan haar hand en knie. De verwondingen (waarvan de "omvang" niet wordt beschreven in het vonnis) zijn dus niet het gevolg van de schroevendraaier of het stuk glas. Verzoeker kreeg hierdoor zijn briefje van 5 euro terug.

Uit de camerabeelden kon worden opgemaakt dat verzoeker effectief het slachtoffer heeft achtervolgd (maar kennelijk kon niet worden gezien dat hij haar ook geduwd heeft of bedreigd heeft met een schroevendraaier of een stuk glas van een bierflesje). Een briefje van 5 euro werd niettemin bij hem aangetroffen, nadat hij door mevrouw A.P. werd aangeduid als dader en verzoeker werd gefouilleerd. Zij kreeg het briefje van 5 euro - voorwerp van de discussie - hierop terug.

Deze (specifieke) feiten, die werden gekwalificeerd als diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden, werden door de rechtbank bewezen geacht.

De verzoekende partij benadrukt dat dit gaat om een zeer specifieke (éénmalige) gebeurtenis, als gevolg van een conflict op oudjaar (zoals hierboven omschreven).

Verzoeker bevond zich in een zeer moeilijke positie op het moment van de feiten. Hij gaf hierover ook toelichting aan de rechtbank van eerste aanleg. Hij verwees naar de drugsproblematiek waarmee hij te kampen heeft. Hij was ook dakloos op het moment van de feiten. Hij verbleef in het opvangcentrum "Victor" (noodopvang).

Een belangrijke vaststelling is dat, omwille van de specifieke omstandigheden waarin verzoeker zich op dat moment bevond, de correctionele rechtbank het opleggen van probatievoorwaarden aan verzoeker daarom niet haalbaar achtte. De strafmaat werd mede hierom bepaald op 20 maanden. Verzoeker bevond zich op het moment van de behandeling van de strafzaak reeds in de gevangenis (zie pagina 2 van het vonnis: "thans aangehouden in de gevangenis van Antwerpen"), waardoor hij opnieuw meer structuur (omkadering) verkreeg in zijn leven.

De moeilijke situatie van verzoeker werd ook erkend in de voorgaande veroordelingen die hij opliep bij de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, afdeling Antwerpen. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen verwijst (kort) naar deze veroordelingen omdat verzoeker zich in staat van herhaling bevindt, waarvan melding wordt gemaakt in de veroordeling van 2 maart 2020. In het vonnis van 17 oktober 2019 valt te lezen dat, inzake het bepalen van de strafmaat, tevens kon worden vastgesteld dat hij geen vast adres had, waardoor een straf met uitstel onder voorwaarden of een werkstraf niet opportuun werd geacht.

De verzoekende partij merkt op dat de veroordeling van 17 oktober 2019 handelt over de verkoop van cannabis, gedurende een periode van twee weken. Hij heeft deze feiten niet betwist. Verzoeker werd eerder op 3 januari 2018 veroordeeld voor de verkoop en het bezit van cannabis op 14 oktober 2017. Hoewel de feiten laakbaar zijn, nuanceert dit wel het zwaarwichtige etiket van "handel in verdovende middelen".

Bovendien handelen deze veroordelingen geenszins over feiten van geweld, terwijl in de bestreden beslissing wordt gesteld dat: "Uit uw persoonlijk gerag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor andermans bezittingen en dat u er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen uw slachtoffers" (stuk 1, pagina 2). Verzoeker betwist ook dat hieruit zou blijken dat verzoeker een "volgehouden gevaarlijke persoonlijkheid" heeft (stuk 1, pagina 2).

Het is bijzonder opmerkelijk dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in deze beoordeling zelfs geen enkel oog lijkt te hebben voor de moeilijke, persoonlijke situatie van verzoeker, waarvan nochtans ook melding werd gemaakt in de veroordelingen die hij opliep.

Hoewel verzoekers daden als laakbaar en verwerpelijk kunnen bestempeld worden, dienen ze in een juiste verhouding te worden bekeken en kan dit niet los worden gezien van de moeilijke, persoonlijke situatie van verzoeker die te kampen heeft met een drugsproblematiek en dakloos was.

Verzoeker tracht zich bovendien te herpakken, zoals hij heeft aangehaald in de schriftelijke repliek die hij overmaakte aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Hij verwijst hiervoor onder meer naar het neergelegde attest van inburgering van 3 februari 2021, waarin wordt vermeld dat hij voldaan heeft aan de vormingsonderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands en aldus het attest van inburgering behaald heeft.

Een terugkeer naar Somalië is bovendien uitgesloten. Door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd vastgesteld dat verzoeker noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar zijn land van herkomst, Somalië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 Vreemdelingenwet.

5. De verzoekende partij vraagt, rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, dat de vermelde veroordelingen niet kunnen gekwalificeerd worden als redenen voor de intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet.

Dienvolgens kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van deze vonnissen niet op goede gronden vaststellen dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving

omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1 van de Vreemdelingenwet. De verzoekende partij vraagt derhalve om vast te stellen dat de door verzoeker gepleegde strafbare feiten niet in aanmerking kunnen worden genomen om over te gaan tot intrekking van zijn vluchtelingenstatus.”

2.1.2. Ter zitting legt verzoeker met een aanvullende nota een begeleidingsverslag van 2 september 2021 van maatschappelijk assistente K. BAUMANS van het CAW te Antwerpen (stuk 1) neer.

2.2. Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, § 1 en § 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat derhalve uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen ‘bijzonder ernstig misdrijf’ en ‘gevaar voor de samenleving’ niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

De Memorie van toelichting bij de wet van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, zet op omstandige wijze uiteen dat het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ geenszins beperkt is tot ‘misdaden’ in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *“Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip “crime”, en niet “infraction”. In de Belgische context verwijst het begrip “crime” op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip “infraction”. Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen “crimes” in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als “bijzonder ernstig.”* (zie p. 16-17 van het wetsontwerp, nr. 54-1197/001). Voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’ gaf de Staatssecretaris er immers *“de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten.”* (zie p. 25 van het Verslag van de Commissie voor de binnenlandse zaken, de algemene zaken en het openbaar ambt, nr. 54-1197/003). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *“misdaad”* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan derhalve ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het is de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoeker veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip ‘bijzonder ernstig misdrijf’.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 2 maart 2020 door de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen definitief werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 20 maanden voor diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden en herhaling wanbedrijf op wanbedrijf. Verzoeker werd reeds eerder veroordeeld op 3 januari 2018 door de Rechtbank van Eerste aanleg te Antwerpen voor mededaderschap in handel en bezit van verdovende middelen en op 17 oktober 2019 door de Rechtbank van Eerste aanleg te Antwerpen voor het te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning met nationale bijzonder herhaling (Landeninformatie, stuk 7, nrs. 1-4).

Verzoeker herhaalt in het verzoekschrift de feiten die geleid hebben tot de veroordeling voor diefstal met geweld of bedreiging op 2 maart 2020 (*Ibid.*, nr. 2), doch geeft in zijn verzoekschrift zelf aan dat deze feiten door de rechtbank bewezen geacht werden en gekwalificeerd werden als diefstal met geweld of bedreiging met verzwarende omstandigheden. De Raad benadrukt dat de beoordeling van de feiten en de strafmaat toekomt aan de strafrechter, *in casu* de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. De Raad is dan ook gebonden door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat die blijkt uit het vonnis, waaruit de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten blijkt.

De bestreden beslissing oordeelde naar aanleiding van deze veroordeling dat:

“Dienaangaande wordt vastgesteld dat de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen in haar vonnis oordeelde dat er bij de strafmaat rekening diende te worden gehouden met het volgende: “Diefstallen vormen een ware plaag binnen onze maatschappij en getuigen van een gebrek aan respect voor andermans eigendom.” Daarnaast werd het volgende gesteld: “De feiten zijn zeer ernstig en laakbaar gelet op het gebruikte geweld bij de feiten. Zij beïnvloeden op negatieve wijze het veiligheidsgevoel van de burgers. Bovendien werd het slachtoffer schromeloos beroofd van haar eigendom”. “Het gewelddadig karakter van de feiten door ook het gebruik van een schroevendraaier en een glasscherf, schaadt de openbare veiligheid en vereist een strenge bestraffing” (vonnis rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen dd. 02/03/2020). Gegeven bovenstaande, en in navolging van de kwalificatie door de strafrechter, kan niet anders dan besloten worden dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor andermans bezittingen en dat u er niet voor terugschrikt om geweld te gebruiken tegen uw slachtoffers. Daarnaast wordt vastgesteld dat u ook geen enkel schuldinzicht heeft betreffende uw daden. Hierbij wordt verwezen naar de staat van wettelijke herhaling in dewelke u zich bevindt ingevolge uw eerdere veroordeling bij vonnis van 17/10/2019 van de rechtbank van eerste aanleg te Antwerpen, alsook uw veroordeling bij vonnis van 03/01/2018 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen wegens bezit van en handel in verdovende middelen. Het feit dat u in amper 3 jaar tijd maar liefst 3 veroordelingen op uw naam heeft kunnen zetten, maakt dat u geen schuldbesef heeft noch de ernst van uw misdrijven inziet. Uit bovenstaande kan worden vastgesteld dat uw gedrag getuigt van een volgehouden gevaarlijke persoonlijkheid waardoor het niet valt uit te sluiten dat u dergelijk gedrag in de toekomst zal herhalen.”

Verzoekers vraag om rekening te houden met de feiten en omstandigheden van de zaak, laat de Raad niet toe om het oordeel van de commissaris-generaal af te wijzen.

Verzoeker is van mening dat zijn daden die geleid hebben tot de veroordeling op 2 maart 2020 in een juiste verhouding dienen te worden geplaatst met zijn moeilijke persoonlijke situatie op het moment van de feiten, waarbij hij benadrukt dat hij dakloos was en te kampen had met een drugsproblematiek. Hij geeft hierbij echter zelf reeds aan dat rekening werd gehouden met de door hem aangehaalde persoonlijke omstandigheden bij de bepaling van de strafmaat, zodat verzoeker zich in wezen blijkt te steunen op de feitelijke gegevens van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Antwerpen. Het verzoekschrift geeft bovendien zelf aan dat zijn daden laakbaar en verwerpelijk zijn. De door verzoeker aangehaalde persoonlijke omstandigheden kunnen geen afbreuk doen aan de kwalificatie van de feiten door de strafrechter noch aan de beoordeling van de commissaris-generaal in het licht van

artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont met de loutere verwijzing naar zijn moeilijke persoonlijke situatie ten tijde van de gepleegde feiten, niet aan dat de commissaris-generaal onterecht geoordeeld heeft dat hij een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Verzoeker voert tevens aan dat zijn veroordelingen op 3 januari 2018 en 17 oktober 2019 voor handel in verdovende middelen dient te worden genuanceerd, gezien deze de verkoop van cannabis betroffen en er geen sprake is van geweldsfeiten, zodat hieruit volgens hem niet kan worden afgeleid dat verzoeker een volgehouden gevaarlijke persoonlijkheid heeft. De Raad is echter van oordeel dat de ernst van de door verzoeker gepleegde feiten duidelijk is en drugshandel typisch een bijzonder ernstig misdrijf is. Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg van 3 januari 2018 blijkt dat bij een huiszoeking verzoeker werd aangetroffen in het bezit van 16 verpakkingen cannabis en dat de Rechtbank van Eerste Aanleg oordeelde dat drugshandel en -bezit een ernstig misdrijf betreft omdat drugs leidt tot randcriminaliteit en maatschappelijke overlast en de gezondheid van de gebruiker in gevaar brengt. Uit het vonnis van 17 oktober 2019 blijkt dat verzoeker opnieuw werd veroordeeld door de handel in cannabis, waarbij de rechtbank andermaal oordeelde dat de feiten ernstig zijn en verzoeker beoogde met de handel in verdovende middelen snel en gemakkelijk geld te verdienen zonder rekening te houden met de gezondheidsrisico's van verdovende middelen voor de individuele gebruikers. Het feit dat verzoeker op 2 maart 2020 werd veroordeeld tot een bijzonder ernstig misdrijf terwijl hij zich bovendien reeds in een staat van wettelijke herhaling bevond voor ernstige misdrijven van drugshandel, deed de commissaris-generaal terecht besluiten dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker nog benadrukt dat hij zich tracht te “herpakken”, waarbij hij verwijst naar het door hem neergelegde attest van inburgering, en aanvoert dat een terugkeer naar Somalië uitgesloten is, wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing reeds terecht heeft geoordeeld dat deze omstandigheden geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert geen concrete of dienstige argumenten aan die deze motivering in de bestreden beslissing kan weerleggen of in een ander daglicht stellen:

“Uit het door u ingevulde en teruggestuurde document ‘Heronderzoek geldigheid vluchtelingenstatus – mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen’ ontvangen door het CGVS op 04/03/2021 en de door het CGVS aangevraagde vertaling dd. 08/03/2021 blijkt dat u verklaart niet terug te kunnen keren naar Somalië omwille van het probleem waar u aanvankelijk voor vluchtte (i.c. gedwongen rekrutering door Al-Shabaab). U voegt hier aan toe dat er in Somalië onveiligheid, een gebrek aan job mogelijkheden, gebrek aan geld en gebrek aan huisvesting zijn. Uit de door u ingevulde en teruggestuurde bijlage aan het document ‘Heronderzoek geldigheid vluchtelingenstatus – mogelijkheid schriftelijk redenen behoud status mee te delen’ ontvangen door het CGVS op 11/03/2021 blijkt dat u bij terugkeer naar Mogadishu enerzijds gedwongen rekrutering door Al-Shabaab vreest omdat uw oom een hoge functie als topman heeft binnen Al-Shabaab en u anderzijds – bij weigering toe te treden tot Al-Shabaab – vreest voor uw leven. U vreest dat indien u weigert toe te treden tot Al-Shabaab zowel uw eigen leven als het leven van uw moeder in gevaar is.

Deze gegevens werpen op zich echter geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken. Ze doen immers geen afbreuk aan de vaststelling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit wordt wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het Belgisch grondgebied (cf. infra).

Het door u neergelegde attest van inburgering opgesteld op 03/02/2021 door M.J. van Atlas, integratie en inburgering Antwerpen doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het attest vermeldt dat u voldaan heeft aan de vormingsonderdelen maatschappelijke oriëntatie en Nederlands en aldus het attest van inburgering behaald heeft. Betreffende de vaststelling dat u hier geïntegreerd bent kan slechts worden opgemerkt dat dit geen enkele afbreuk doet aan de vaststelling dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet.”

Voormelde motivering in de bestreden beslissing is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad.

Waar verzoeker nog een begeleidingsverslag van het CAW te Antwerpen (aanvullende nota, stuk 1) neerlegt waaruit blijkt dat hij een intensieve trajectbegeleiding bij hen volgt, merkt de Raad op dat dit

document niet kan volstaan om te besluiten dat verzoeker niet langer een gevaar voor de samenleving vormt omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf.

Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving, omwille van de gestelde daden waarvoor hij definitief werd veroordeeld, die worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om over te gaan tot intrekking van de aan verzoeker op 25 april 2016 toegekende vluchtelingenstatus.

In acht genomen wat voorafgaat is de Raad van oordeel dat zich actueel een intrekking van de vluchtelingenstatus opdringt zoals bepaald in artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet.

2.4. Tot slot wijst de Raad erop dat een intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, lid 4, van de Richtlijn 2011/95/EU, niet tot gevolg heeft dat verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling verliest. In navolging van het Hof van Justitie wordt er een onderscheid gemaakt (HvJ 14 mei 2019, nr. C-391/16 e.a., overwegingen 98, 99, 100 en 110). Immers *“Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève”* (overweging 99).

“Het is juist dat wanneer een lidstaat op grond van artikel 14, lid 4 of lid 5, van richtlijn 2011/95 beslist de vluchtelingenstatus in te trekken of deze status niet te verlenen, de betrokken derdelanders of staatlozen die status wordt ontzegd, zodat zij niet of niet langer alle rechten en voordelen genieten waarin hoofdstuk VII van die richtlijn voorziet, aangezien deze rechten en voordelen verbonden zijn aan die status. Zoals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève (zie in die zin arrest van 24 juni 2015, H. T., C-373/13, EU:C:2015:413, punt 71), hetgeen bevestigt dat zij, zoals de advocaat-generaal in punt 100 van zijn conclusie heeft beklemtoond, niettegenstaande die intrekking of weigering vluchteling in de zin van met name artikel 1, afdeling A, van dat verdrag zijn of blijven.” (overweging 100).

In verband met het verschil van de bescherming van het Vluchtelingenverdrag en van de Richtlijn 2011/95 stelt het Hof nog het volgende:

“Uit het voorgaande volgt dat personen die zich bevinden in een van de in artikel 14, leden 4 en 5, van richtlijn 2011/95 beschreven situaties, op grond van artikel 33, lid 2, van het Verdrag van Genève kunnen worden teruggeleid of uitgezet naar hun land van herkomst, en dit zelfs indien hun leven of vrijheid daar bedreigd zou worden, terwijl dergelijke personen niet kunnen worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden. Ten aanzien van die personen kan in de betrokken lidstaat weliswaar een besluit tot intrekking van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 2, onder e), van richtlijn 2011/95 worden vastgesteld, dan wel een besluit waarbij wordt geweigerd deze status te verlenen, maar de vaststelling van dergelijke besluiten laat hun hoedanigheid van vluchteling onverlet wanneer zij voldoen aan de materiële voorwaarden om te worden aangemerkt als vluchtelingen in de zin van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, en dus in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève.”

In casu is de commissaris-generaal van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Somalië (artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet).

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP